

Ю. В. Косинська,
аспірантка
УДК [655.413: 050]: 070.41

Редагування перекладів публіцистичних творів у практиці видання двомовної газети: деякі спостереження та узагальнення

У статті висвітлено особливості й засади редагування перекладів публіцистичних матеріалів, що формують змістове наповнення періодичного видання, яке випускається двома близькоспорідними мовами. Виявлено характер впливу перекладацьких помилок на сприйняття ідейно-естетичної настанови творів публіцистики читачами.

Ключові слова: публіцистика, переклад, редагування, двомовна газета, білінгвізм, лексична інтерференція.

Публіцистика – один із тих благодатних предметів чи об'єктів вивчення, які характеризуються широким (навіть невичерпним) колом проблематики. Багатство парадигми наукових досліджень, присвячених публіцистиці, пояснюється її складністю як явища й поняття. З огляду на це, розпочинаючи аналіз проблеми, сформульованої в першій частині назви статті, слід зауважити, що в межах цієї розвідки під публіцистичними творами розуміються тексти, які належать до публіцистичного роду, а не всі журналістські виступи. Відповідний підхід зумовлено прагненням не просто встановити наявність або відсутність недоліків у перекладах, опублікованих на шпальтах двомовної газети, а виявити вплив перекладацьких помилок на читацьку рецепцію ідейно-естетичного потенціалу, котрий найбільшою мірою притаманний саме цьому роду журналістики.

Така постановка проблеми в сучасних соціокультурних умовах, які склалися в нашій країні, видається досить актуальною. Не зачіпаючи політичних аспектів мовного питання, ми спробуємо розкрити особливості видання газети, що виходить двома мовами з повною ідентичністю контексту, у частині редакторського опрацювання перекладних творів публіцистики. Тож мета запропонованого дослідження – проаналізувати якість перекладу текстів публіцистичного роду для двомовної газети й розкрити значення редагування цих перекладів як запоруки рівноцінного комунікативного ефекту публіцистичних текстів у обох варіантах.

Мета реалізується в послідовному вирішенні таких завдань:

- визначити специфічні ознаки публіцистичних творів, що спричиняють найбільше труднощів для адекватного перекладу;
- охарактеризувати ситуацію білінгвізму як можливе джерело перекладацьких помилок;

- проаналізувати вплив недоліків у перекладах публіцистичних текстів, надрукованих на шпальтах двомовної газети, на сприйняття ідей автора читачами.

Об'єктом уваги в запропонованій статті стали публіцистичні твори в українськомовному та російськомовному варіантах, які формують змістове наповнення відповідних випусків газети, котра виходить двома мовами. Матеріалом дослідження виступив тижневик «Дзеркало тижня». Тексти для аналізу обиралися випадково; головним критерієм була належність до публіцистичного роду журналістських творів.

Предмет вивчення – особливості й засади редагування перекладів публіцистичних матеріалів, що становлять складову частину контенту періодичного видання, яке випускається двома близькоспорідними мовами.

Розробка порушеного питання в тісному взаємозв'язку з характерною для України ситуацією двомовності вимагає використання зіставного методу лінгвістичного дослідження, за принципами якого елементи двох чи більше мов ретельно вивчаються з метою встановлення їх подібності чи відмінності як на формальному, так і на семантичному рівнях. Такий підхід дає можливість здійснити квалітативний аналіз перекладів текстів обраного роду з позиції мовної культури та збереження прагматичного потенціалу публіцистичного слова. Крім того, специфіка предмета нашого розгляду зумовила застосування прийомів редакторського аналізу мовностилистичного втілення авторського задуму й логіки викладу матеріалу.

Аналіз останніх досліджень, дотичних до теми нашої розвідки, засвідчив, що їх можна розділити на дві групи: ті, у яких описані особливості перекладу текстів для газет, і ті, котрі присвячені редагуванню означених творів. Так,

у площині перекладознавства функціонування двомовної газети висвітлено в статті С. Долома на [1], яка написана в межах дисертаційного дослідження на тему «Автоматизовані системи перекладу і ЗМК». Автор виокремив типові помилки, котрі виникають під час підготовки двомовних матеріалів з використанням машинного перекладу, наголосив на потребі подальшого вдосконалення таких перекладів для усунення лексичних недоліків і подолання лінгво-етнічного бар'єра. Однак ті помилки, в основі яких лежить явище міжмовної інтерференції, залишилися поза увагою дослідника, що пояснюється предметом його вивчення. В. Комісаров на прикладі російсько-англійської пари мов розкрив специфіку перекладу текстів газетно-інформаційного функціонального стилю [2]. Принципи редагування газетно-журнальних видань висвітлено в підручнику З. Партико «Галузеве редагування» [3]. Одному з виявів редагування публіцистичних творів – авторському редагуванню – відведено визначальне місце в колі наукових інтересів В. Галич [4] та О. Куцевської [5]. Теоретичні напрацювання названих науковців будуть використані й розвинені нами під час дослідження проблеми редакторського опрацювання перекладних публіцистичних текстів як вагомий засади збереження ідеологічної настанови творів публіцистичного роду в межах періодичного видання, котре виходить двома близькоспорідненими мовами. Саме в такому формулюванні проблеми й полягає новизна запропонованої статті.

Визначення жанрово-стилістичної належності твору – це перший етап роботи з текстом (автора, редактора, перекладача або ж дослідника), оскільки саме цей параметр зумовлює лексичне й композиційне втілення авторського задуму. Таким чином, логіка нашого дослідження вимагає здійснення загальної характеристики особливостей художньо-публіцистичного роду журналістики й виокремлення тих ознак, котрі потребують підвищеної уваги під час перекладу та редагування.

Визначальною рисою публіцистичних творів є те, що в них поєднуються два види інформації – референтна (яка відображає дійсність) і оцінна (котра відображає ставлення автора до явищ дійсності). Уже в цьому криється одна із складностей перекладу публіцистики. Якщо референтна інформація, так би мовити, лежить на поверхні (хоча й тут можливі труднощі з відтворенням реалій), то оцінна інформація подекуди чітко виражена, а подекуди – латентна. З огляду на те, що твори цього роду у своїй першословності покликані не тільки повідомити про щось, а й вплинути на свідомість чи дії реципієнтів, то трансляція оцінного шару інформації має

відбуватися якомога повніше й бажано в еквівалентній оригіналовій формі, тобто відкрито чи приховано. Стосовно відкрито висловленої оцінки, то пояснення сформульованої вимоги в межах такого короткого жанру, як наукова стаття, мабуть, не зовсім доцільне. Натомість щодо латентної форми слід зробити кілька зауважень. *По-перше*, вимога повного та еквівалентного перекладу прихованої оцінки пояснюється закономірною необхідністю збереження в похідному тексті системи тропів і стилістичних фігур першоджерела, яка тісно пов'язана з ідейно-естетичним стрижнем публіцистичного твору. *По-друге*, дотримання балансу «явне – приховане» допоможе відтворити реалізовану публіцистом «гру смислів», котра втілена в елементах інтертекстуальності, наявності алюзій та ремінісценцій. Задля об'єктивності вважаємо за потрібне процитувати положення, що репрезентує слушну думку щодо перекладу матеріалів, насичених алюзіями: «Висока алюзивність газетного тексту ускладнює його переклад. Журналісти можуть вибудовувати текст на основі фрагментів музичних творів, реклами, кінофільмів, книг, невідомих перекладачу. Якщо читач не володіє контекстом, виникає питання про необхідність передачі цієї інформації. Переклад потребує пояснення складних алюзій у виносках або коментарях» [6]. Не зупиняючись на логіці викладу наведеного твердження, зазначимо, що, на наше переконання, така думка слушна, якщо переклад здійснюється в рамках підготовки, наприклад, збірки публіцистики в перекладі певною мовою, проте зовсім не відповідає практиці видання газет. Виноски й коментарі – чужорідні елементи для газетних сторінок. Доцільніше було б подавати лаконічні пояснення безпосередньо в тексті, але тут виникає небезпека порушення його динамічності. Тож висновок, зроблений із щойно написаного, може бути таким: переклади публіцистичних матеріалів із високим рівнем інтертекстуальності (а втім – і з невисоким також) обов'язково має опрацьовувати редактор для з'ясування того, наскільки перекладачеві вдалося вловити прояви інтертекстуальності й відтворити їх у похідному тексті без погіршення якісних характеристик оригіналу, а також із метою усунення пов'язаних із цим недоліків перекладу.

Публіцистичні тексти характеризуються своєрідністю лексичних засобів. У таких творах досить часто поєднуються книжні й розмовні слова, спостерігається велика частотність уживання кліше, фразеологізмів, прислів'їв, стилістично маркованої лексики, архаїзмів, професіоналізмів, жаргонізмів тощо. Крім того, тут широко використовуються ономастичні засоби (антропоніми, заголовки, топоніми тощо) та назви

(вони додають тексту конкретності), абрєвіатури, можливе вживання термінів. У межах усних чи письмових публіцистичних виступів особливо інтенсивне словотворення. Не менш важливе значення для формування емоційної та естетичної складової частини творів публіцистики має гра слів, яка нерідко реалізується на рівні заголовків, котрі теж відрізняються своєю специфікою. Перелічені лексичні особливості публіцистичних текстів справляють значний вплив на процес і результат перекладу. Вони вимагають від перекладача підвищеної уваги й уміння застосовувати ті перекладацькі прийоми, які дають йому змогудосягти успіху у своїй роботі. Редакторів, котрий аналізує якість перекладу, також необхідно знати специфічні ознаки публіцистики, оскільки без цих знань він просто не зможе виправити можливі помилки в друготворі. До того ж, під час оцінки тексту перекладу слід постійно пам'ятати про те, що неприпустимо стилістично марковану лексику перекладати нейтральною і навпаки – нейтральні слова замінювати стилістично маркованими.

На граматичному рівні публіцистичним матеріалам притаманне чергування довгих та коротких фраз, що робить текст динамічним. Короткі речення вводять і для акцентування на чомусь важливому. Публіцисти дуже часто вдаються до паралелізму, інверсії, парцеляції, апосіопези, еліпсиса, звертань, риторичних запитань і окликів та інших фігур, котрі допомагають виділити певну думку й мобілізувати увагу реципієнтів. Названі ознаки неодмінно мають переходити з оригінального тексту в перекладений. При цьому перекладачеві й редакторові потрібно враховувати, що, як наголошує В. Комісаров, «специфіка певного виду перекладу залежить не тільки від мовних особливостей, які виявляються у відповідному стилі кожної з мов, що беруть участь у перекладі, але, головним чином, від того, як співвідносяться ці особливості між собою, наскільки збігаються стилістичні характеристики цього типу матеріалів у обох мовах» [2, с. 126–127].

Звичайно, у тих умовах перекладу публіцистики, які ми модулюємо в цій статті, а саме коли йдеться про українсько-російську пару мов як інструмент перекладу на тлі білінгвізму в нашій країні, пошук влучного перекладацького рішення є певною мірою простішим. Однак не слід недооцінювати потенційну небезпеку такої ілюзорної легкості. Дійсно, у цьому випадку менше зусиль витрачається на пошук еквівалентів і переклад реалій, тому що фактично обидва варіанти газети, за поодинокими винятками, адресуються одному етносу, хоча той і складається з носіїв двох мов, які в більшості своїй тою чи тією мірою володіють обома цими

мовами, тобто є білінгвами. Та не все так елементарно. Змальшована ситуація стає поживним ґрунтом для психолінгвістичного механізму інтерференції. За визначенням У. Вайнрайха, під інтерференцією слід розуміти «ті випадки відхилення від норм будь-якої з мов, які відбуваються в мовленні двомовних у результаті того, що вони знають більше мов, ніж одна, тобто внаслідок мовного контакту» [7]. Це явище можна спостерігати на фонетичному, орфографічному, лексичному, семантичному, граматичному й стилістичному рівнях. На нашу думку, у контексті дослідження письмового перекладу з близькоспоріднених мов особливо важливо розкрити детермінанти лексико-семантичної інтерференції. Такими детермінантами виступають розбіжність семантичних обсягів слів двох мов, різна ієрархія значень слів, розбіжність схем лексичного поєднання та систем асоціативних зв'язків, різний кількісний склад і семантична різниця між складниками синонімічних рядів контактуючих мов, зміщення паронімічних лексем та інші подібні явища [8]. Саме з лексико-семантичною інтерференцією пов'язана та небезпека, котра в перекладацьких колах іменується «фальшиві друзі перекладача», під якими прийнято розуміти одиниці іноземної мови, які повністю або частково відрізняються за значенням від своїх звуко-літерних аналогів у перекладній мові. І хоча вважається, що лексична інтерференція близькоспоріднених мов характеризується семантичною індиферентністю й не призводить до руйнування акту комунікації [8], слід зважати на те, що відповідні прояви взаємовпливу мов знижують культуру мовлення адресанта й створюють психологічний дискомфорт у адресата. А для сприйняття публіцистичного тексту це вагомий мінус.

Підтвердження справедливості останньої думки знаходимо серед читацьких відгуків на публікації тижневика «Дзеркало тижня», розміщених у розділі сайту «Гостьова» електронної версії газети. Найбільш промовистими в цьому плані є такі два повідомлення: «Шановне “Дзеркало...”! Хочеться зробити зауваження (хоч я і не перший) відносно помилок в українській версії газети. Їх, на жаль, можна зустріти в кожному числі, починаючи від банальних граматичних і закінчуючи досить грубими і неприпустимими як для солідної та поважної газети. Інколи це серйозно відбиває охоту читати “ДТ”, а часто і сумніваєшся, чи передплачувати її далі. З повагою, Михайло» [9]. І ще одне: «Шановна редакція, я україномовний, але змушений читати російськомовний випуск вашої газети через те, що переклад на українську просто ЖАХЛИВИЙ (виділення автора. – Ю. К.). Невже не можна найняти нормальних перекладачів чи людину, яка

б редагувала статті перед друком?» [9]. Наведені критичні відгуки стосуються видання загалом, а не лише творів публіцистики, проте запропоновані цитати логічно влітаються в канву нашої розвідки. *По-перше*, якщо наголошується на великій кількості помилок, то ймовірна їх наявність і в публіцистичних текстах. *По-друге*, тут порушується проблема якості перекладу із близькоспоріднених мов та необхідності редагування здійснених перекладів. І нарешті, *по-третє*, ці повідомлення демонструють загрозливий причинно-наслідковий зв'язок: далекість українськомовних варіантів від ідеалу не тільки знижує ефективність журналістських матеріалів, а й зумовлює повне невиконання українським випуском тижневика ролі каналу комунікації. Добре, що конкретно цей читач вважає можливим прочитати російськомовну версію. Якщо б він недостатньо володів російською мовою або мав якісь особливі переконання, то можна було б стверджувати, що людина, обурена неповагою з боку редакції, перестала б купувати чи передплачувати газету, про що, до речі, уже замислювався автор першого з наведених вище повідомлень.

З огляду на вже написане, а також урахувавши об'єктивну складність підготовки до випуску чисел серйозного тижневика, який виходить двома мовами (оперативність написання матеріалів, їх перекладу, макетування обох номерів), ще раз і вже з більшою впевненістю говоримо про вагомність редакторського опрацювання перекладів публіцистики. На жаль, ані на сторінках газети «Дзеркало тижня», ані на сайті її електронної версії вказівки щодо оригінальності якогось із двох випусків – російськомовного чи українськомовного – немає. На основі власних спостережень робимо припущення, суголосне переконання С. Доломана [1], що переклад публіцистичних матеріалів відбувався здебільшого в напрямі «російська мова – українська». Це підтверджується більшою виразністю російських заголовків (наприклад: «Народное волеизъявление» / «Народне волевиявлення»), випадками друкування над українським текстом заголовків російською мовою, побудованих на інтертекстуальності (наприклад: «“Что наша жизнь?” Шансон!», «Губите ли вы театр?»), переважним цитуванням російських пісень без перекладу (тобто більшою апеляцією до російськомовного читача) тощо. Аналіз окремих творів публіцистики в обох варіантах дав нам змогу виявити чимало дрібних недоліків і більш серйозних помилок. Зупинимося лише на тих, які стосуються визначальних ознак публіцистики й тією чи тією мірою впливають на сприйняття закладеної в першоджерелі ідеї.

Почнемо з лексичних похибок. Гарною ілюстрацією недоліків на цьому рівні є есе «Сумереч-

ная Украина» [10] (заголовок російською) та її переклад для українськомовного випуску газети. На те, що переклад здійснювався саме в цьому напрямі вказує характер помилок. Так, заголовок цього журналістського твору в українському перекладі звучить як «Сутінкова Україна». На перший погляд усе правильно, але якщо співставити заголовок із текстом, де порушена проблема стану свідомості населення, то стає зрозумілим, що потрібно було перекласти «Паморочна Україна» – за аналогією з медичним поняттям «сумеречное состояние» (рос.) / «паморочний стан» (укр.). Цей приклад яскраво репрезентує випадок лексичної інтерференції, яка призвела до буквалізму, внаслідок чого назва матеріалу не відповідає його змістові. У цій же публікації знаходимо інші перекладацькі огріхи. Порівняймо такі уривки: «Это как раз в продолжение предыдущего тезиса. Ничто не указывает на то, что у народных масс есть такая способность. Есть вечное *нытье* (курсив наш. – Ю. К.), сетование на обстоятельства, ко- ему придумано даже меткое название – “скиглинг”» і «Це якраз на продовження попередньої тези. Ніщо не вказує на те, що народні маси мають таку здатність. Є вічне *скиглення* (курсив наш. – Ю. К.), нарікання на обставини, якому придумано навіть влучну назву – “скиглинг”». Як видно, в перекладі виникла тавтологія, що стало перешкодою для відтворення ефекту, який викликає слово «скиглинг» у російському варіанті. Зауважимо, що в оригінальному тексті цей ефект посилений прямим запозиченням з української мови, що не можна було передати в українському варіанті. Таким чином, керуючись прагненням зберегти ефект неочікуваності, редактор мав би зосередитися на усуненні такої ознаки збідності мови, як тавтологія. Можливим виходом є заміна слова «скиглення» на «ниття». Іншим варіантом правки є перефразування, тим більше, що таке виправлення з урахуванням контексту може забезпечити збереження паралелізму, закладеного в першоджерелі. Наприклад: «Це якраз на продовження попередньої тези. Ніщо не вказує на те, що народні маси мають таку здатність. Вони мають здатність вічно нити, нарікати на обставини, чому придумано навіть влучну назву – “скиглинг”». Крім того, у процесі перекладу відбулася зміна стилістичного забарвлення деяких лексем: слово «мгновенно» в українському тексті перекладено як «хутенько» (має народно-пестливу конотацію), словосполучення «политические шавки» відтворено як «політичні моськи» (український варіант поблажливий). До речі, практики перекладу стверджують, що під час українсько-російського перекладу (якщо перекладати близько до тексту) втрачаються відтін-

ки українських слів і текст грубішає [11], а під час російсько-українського, відповідно, – стає більш м'яким. Про це слід постійно пам'ятати перекладачам і редакторам перекладів публіцистичних творів.

Перейдемо до граматичного рівня. Прикрий недогляд у перекладі названого вище есе – порушення формально-граматичної будови речення через друкарську помилку – призвів до затуманення змісту висловлювання: «Ну що скажеш? Банальне – “як можна щось планувати в наш час”? На здійснення мрій немає грошей. Але дуже мало тих, хто їде в глушину *чималі* від вогнів великого міста і вгамовує апетити, розпалені комерційною рекламою і звичайною заздрістю». В оригінальному тексті ця фраза була такою: «Ну что тут скажешь? Банальное – “как можно что-либо планировать в наше время”? На сбычу мечт нет денег. Но очень мало кто уезжает в глушь от огней большого города и умеряет аппетиты, возбуждённые коммерческой рекламой и обычной завистью». Зауважимо, що російська фраза «сбыча мечт» також потребувала уваги редактора. У проблемному нарисі «Губите ли вы театр?» [12] виявлені граматичні невідповідності. Процитуємо уривок із публікації, винесений на початок матеріалу за принципом ліду в статті: «Какую такую “культуру” хотят изобрести “архитекторы” с Банковой или Грушевского, если их “прорабы” с улицы Франко ни куят, ни мелют. Ладно, это все-таки столица. Здесь хотя бы публично дискутировать можно. А вот пролетая над провинциальными театральными гнездами, просто крылья обожжешь». В українському варіанті він має такий вигляд: «Яку таку “культуру” хочуть винайти “архітектори” з Банкової або Грушевського, якщо їхні “виконробы” з вулиці Франка ні куять ні мелють? Аби було тихо. Гаразд, це все ж таки столиця. Тут хоча б публічно дискутувати можна. А ось, пролітаючи над провінційними театральними гніздами, прямо крила обпалиш». Як видно, в українському тексті після першого речення з'явився знак запитання, унаслідок чого речення з оповідального перетворилося на питальне, причому запитання, реалізоване в ньому, явно риторичне. По-друге, в уривку російською мовою з відповідного фрагмента тексту нарису було вилучено друге речення («Аби було тихо»), натомість в уривку українською воно відновлене. Зважаючи на це, можна сказати, що анотація до українського тексту (назвемо цей елемент публікації так) більш інформаційна та емоційна, ніж анотація до тексту російською мовою. В одному з речень цього матеріалу під час перекладу відбулося зміщення логічного акценту: «Стремительно посповееющая украинская жизнь (с прикусом безбожного циниз-

ма), полагаю, скоро даже “головы” не оставит на эдаком образном государственном туловище» / «Українське життя (з присмаком безбожного цинізму) у його стрімкому поспінні, думаю, скоро навіть “головы” не залишить не такому собі образному державному тулубі». У першому випадку логічно наголошена вставлена конструкція стосується українського життя, яке занепадає, тобто цинізм корелюється із занепадом. У перекладі зв'язок зовсім інший: цинізм властивий українському життю незалежно від прогресу чи регресу.

На завершення зазначимо, що в похідних текстах аналізованого тижневика дуже часто цитати й пряма мова залишаються без перекладу. В окремих випадках це можна пояснити прагненням зберегти мовну характеристику певних осіб, але іноді такий підхід не піддається поясненню, причому трапляються випадки, коли в межах однієї публікації ці елементи або просто переносяться, або перекладаються. Редакції газети слід виробити єдиний принцип, що сприятиме більшій гармонійності перекладних текстів.

Таким чином, квалітативний аналіз перекладів публіцистичних творів, здійснених у рамках підготовки номерів газети, яка виходить двома мовами, засвідчив, що навіть в умовах перекладу з близькоспорідненої мови похідний текст потребує редагування. Це пояснюється як мінімум двома чинниками. *По-перше*, близькість мов і ситуація білінгвізму лише створюють ілюзію легкості перекладу. *По-друге*, у друготворі необхідно адекватно відтворити ідейно-естетичний стрижень першоджерела, утілений у тексті через жанрово-стилістичні засоби, притаманні публіцистичному родові журналістики. Помилки під час перекладу характерних для публіцистики лексичних і граматичних засобів можуть знизити ефективність тексту, викривити авторську думку, викликати психологічний дискомфорт у читача, реакцією на який може бути відмова використовувати певну газету як комунікативний канал.

1. Доломан С. Є. Двомовна газета у дзеркалі перекладознавства [Електронний ресурс] / С. Є. Доломан. – URL: <http://journlib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1512>.

2. Комиссаров В. Н. Теория перевода (лингвистические аспекты) : учеб. для ин-тов и ф-тов ин. яз. / В. Н. Комиссаров. – М. : Высш. шк., 1990. – 253 с.

3. Партико З. В. Галузеве редагування в засобах масової інформації : навч. посіб. / З. В. Партико. – Львів : Афіша, 2007. – 104 с.

4. Галич В. М. Олесь Гончар – журналіст, публіцист, редактор: еволюція творчої майстерності : монографія / В. М. Галич. – К. : Наук. думка, 2004. – 816 с.

5. Куцевська О. С. Саморедагування Олесем Гончаром публіцистичного твору: модифікація, прагмати-

ка, інтерпретація : дис. ... канд. наук із соц. кому-
нік. : 27.00.05 / О. С. Куцевська ; ДЗ «Луган. нац.
ун-т ім. Т. Шевченка». – Луганськ, 2009. – 483 с.

6. *Профессиональный перевод публицистики* [Электронный ресурс]. – URL: http://www.megatext.ru/statyi/professionalnyj_perevod_publitsistiki.

7. *Кузнецова И. Н.* Лексическая интерференция как проявление асимметрии языкового знака / И. Н. Кузнецова // *Филологические науки*. – 2010. – № 3. – С. 60–70.

8. *Психология общения : энциклопедический словарь* [Электронный ресурс] / под общ. ред. А. А. Бо-

далева. – М. : Когито-Центр, 2011. – URL: <http://vocabulary.ru/dictionary/1095/word/interferencija>.

9. *Интернет-архів*. – URL: http://web.archive.org/web/20070206173545/http://www.zn.kiev.ua/nn/g_book.

10. *Покальчук О.* Сумеречная Украина [Электронный ресурс] // *Зеркало недели*. – URL: http://gazeta.zn.ua/socium/sumerechnaya-ukraina_.html.

11. *Терен Т.* Літературний експорт у Росію : інтерв'ю з перекладачем О. Марінічевою // *Україна мо-лода*. – 2007. – № 179.

12. *Вергеліс О.* Губите ли вы театр? [Электронный ресурс] // *Зеркало недели*. – URL: http://gazeta.zn.ua/socium/sumerechnaya-ukraina_.html.

Подано до редакції 06. 12. 2013 р.

Kosinskaya Yu. V. Editing of translation of publicistic works in the practice of publication the bilingual newspaper: some observations and comments

The article devoted to particularities and principles of editing the translation of publicistic texts, which indent the contents of periodical edition, which is produced by two closely related languages. The character of the influence of translation errors over perception of the ideological and aesthetic potential of publicistic works by readers are disclosed.

Keywords: publicistic works, translation, editing, bilingual newspaper, lexical interference.

Косинская Ю. В. Редактирование переводов публицистических произведений в практике издания двуязычной газеты: некоторые наблюдения и замечания.

В статье раскрыты особенности и принципы редактирования переводов публицистических материалов, которые формируют содержательное наполнение периодического издания, выпускаемое на двух близкородственных языках. Определен характер влияния переводческих ошибок на восприятие идейно-эстетической установки произведений публицистики читателями.

Ключевые слова: публицистика, перевод, редактирование, двуязычная газета, лексическая интерференция.